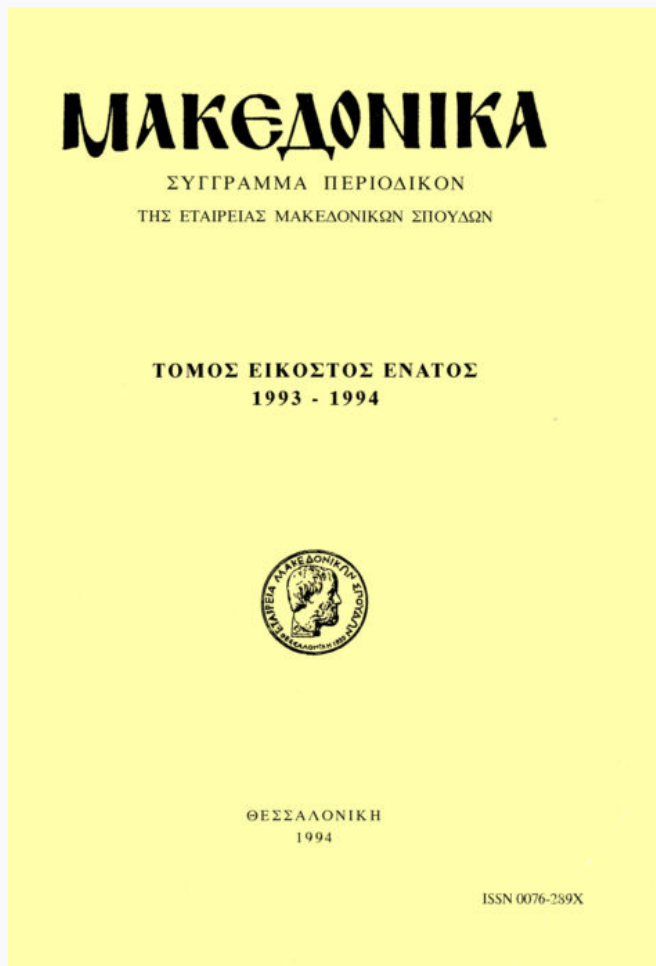

Makedonika

Vol 29, No 1 (1994)

Christos Exarchos, Fourka of Epirus (History - Folklore)

Αθ. Ε. Καραθανάσης

doi: [10.12681/makedonika.212](https://doi.org/10.12681/makedonika.212)

Copyright © 2014, Αθ. Ε. Καραθανάσης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Καραθανάσης Α. Ε. (1994). Christos Exarchos, Fourka of Epirus (History - Folklore). *Makedonika*, 29(1), 417–421. <https://doi.org/10.12681/makedonika.212>

καταλογογράφου καί τών ύπολοίπων βιβλιοθηκών μεταξύ τών ετών 1565-1575, αναφέρεται στην βιβλιοθήκη του Πατριάρχου καί έγινε γιά νά διευκολύνει τόν κύκλο τών συνεργατών του. Άξιον σημειώσεως είναι ότι Πατριάρχες στην δεκαετία αυτήν ήσαν δύο εξέχοντες λόγιοι: ο Μητροφάνης (Ίαν. 1565-Μάιος 1572) καί ο Ίερεμίας Β΄ (1572 καί έπειτα). Στην συνέχεια παρουσιάζονται τά χειρόγραφα τής Βιβλιοθήκης τής R. Domini Patriarchae, πολλά από τά όποια μέ φροντίδα του Πατριάρχου Μητροφάνους μεταφέρθηκαν από τόν ίδιο στην Μονή τής Άγίας Τριάδος στην Χάλκη· τά χειρόγραφα τής Χάλκης ξεετάζει ο συγγρ. σέ ειδικό κεφάλαιο άνασυγκροτώντας, τοιουτοτρόπως, τήν βιβλιοθήκη του Πατριάρχου πού σχεδόν σώζεται άκέραιη καί σήμερα στην μονή, τής όποίας, σημειωτέον, ο Μητροφάνης ύπηρεξε καί ήγούμενος καί εκ του λόγου αυτού τά μετέφερε στην μάνδρα τής μετανοίας του.

Τό έβδομο κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στην Βιβλιοθήκη «Κυρου Άντωνίου του Καντακουζηνου», του όποιου ξεετάζει τά βιογραφικά, τά είκοσι έννέα χειρόγραφα καί τά δέκα πέντε έντυπα παραθέτοντας καί τά άναγκαία στοιχεία γιά τήν ταύτιση τών κειμένων. Τό όγδοο κεφάλαιο αναφέρεται στην βιβλιοθήκη του «Κυρου Μανουήλ του Εϋγενικου», τής γενιάς τών Εϋγενικών κατά πάσα πιθανότητα εκ του πλήθους τών χειρογράφων πού αναφέρονται στην σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας πού έντοπίζονται στην βιβλιοθήκη αυτή. Στο έπόμενο κεφάλαιο ο συγγρ. άσχολείται μέ τά προβλήματα πού αναφέρονται στην βιβλιοθήκη «Κυρου Μιχαήλ του Καντακουζηνου», βιογραφικά του συλλογώς, τά πενήντα έπτά χειρόγραφα μέ τά συναφή προβλήματα τους (έκποίησή τους καί άγορά τους από Γερμανούς ξε αυτοφίας ξεετασή τους κ.λπ.).

Στό Παράρτημα ο κ. Γ. Πατάζογλου εκδίδει in extenso τούς Καταλόγους χειρογράφων τών ιδιωτικών βιβλιοθηκών τής Κωνσταντινουπόλεως: ήτοι τών πατῆ Κωνσταντίνου του Βαρήνου, Μαρμαρέτου, Ίωάννου Σούτζου, γραμματικού, Μανουήλ Εϋγενικου, Άντωνίου καί Μιχαήλ Καντακουζηνου, Ραιδεστου, Οίκουμηνικου Πατριάρχου. Άκολουθεί ευρετήριο τών χειρογράφων πού βρίσκονται στην Έλλάδα καί στο έξωτερικό.

Αυτό είναι έν όλιγός τό πολύτιμο βιβλίο του καθηγητου κ. Γ. Κ. Πατάζογλου, τό όποιο, εκτός από τό καθαρώς επιστημονικό-τεχνολογικό του μέρος, άναδεικνύει τήν πνευματική κίνηση καί ζωή στην Βασιλεύουσα ένα αιώνα περίου μετά τήν Άλωση. Ή κίνηση αυτή δεικνύει τήν πληθωρική παρουσία λογίων, άρχόντων στην Κωνσταντινούπολη, οι όποιοι κατείχαν χειρόγραφα πού διασώθηκαν καί πού φυλάσσονταν σέ διάφορες ιδιωτικές βιβλιοθήκες καί πού τελικώς άποτέλεσαν τό αντικείμενο τών πολλαπλών ένδιαφερόντων γνωστών συλλογών χειρογράφων. Τά χειρόγραφα, οι βιβλιοθήκες, οι λόγοι τής Βασιλεύουσας ξεαναζοϋν στο βιβλίο του Γ. Πατάζογλου αλλά μαζί καί οι χαμένοι (;) γιά τόν Έλληνισμό πνευματικοί θησαυροί του.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Χρήστου Ήξάρχου, Ή Φούρα τής Ήπειρού (Ίστορία - Λαογραφία), Θεσσαλονίκη 1987, σελ. 580 [Βραβείο Άκαδημίας Άθηνών].

Ή παλαιά γενεά τών διδασκάλων προσέφερε πολλά στον λαό μας καί έμεις οι νεότεροι τούς οφείλουμε πολλά, γιατί είναι αυτοί πού μάς έδίδαξαν τά πρώτα γραμματα καί διέπλασαν τόν χαρακτήρα μας —ποιός άρα γε δέν θυμάται μέ άγάπη τόν

πρώτο δάσκαλό του;— βστορα, γιατί, και έδω είναι τό θέμα μας, πολλοί από αυτούς, πέρα από τήν διδακτική τους ένασχόληση, άσχολήθηκαν με τήν έρευνα και καταγραφή τής τοπικής Ιστορίας διασώζοντας, έτσι, πλούσιο και πολύτιμο ύλικό, πολύ χρήσιμο γιά τήν εθνική μας αὐτογνωσία, τό όποιο σέ καιρούς, μάλιστα ιδιαίτερα χαλεπούς, σάν τούς σημερινούς, καθίσταται πολλαπλά χρήσιμο. Τέτοια είναι και ή περίπτωση τοῦ κ. Χρήστου Έξάρχου πού συνέγραψε τό όγκωδες αυτό έργο, ταμείον πληροφοριών γιά τό χωριό του, άλλα και όργανο εργασίας γιά τόν ένδιαφερόμενο και τόν έρευνητή πού άναζητεί παραπέρα συνδέσεις και συνάψεις μέ παρόμοια φαινόμενα και σέ άλλες περιοχές τοῦ νεοελληνικού μας βίου. Τό έργο αυτό τοῦ κ. Έξάρχου είναι έργο ζωής, πού ξεχωρίζει γιά τόν έρευνητικό του χαρακτήρα, άλλα και γιά τήν συναισθηματική-λογοτεχνική, θά έλεγε κανείς, φόρτιση πού διαπερνά κάθε του σελίδα. Ό συγγρ. χωρίζει τό έργο του σέ δύο μέρη: 'Ιστορία και Λαογραφία. Τό πρώτο, ή 'Ιστορία, διαρθρώνεται σέ έπτά κεφάλαια (σσ. 35-260) και τό δεύτερο, ή Λαογραφία, σέ δώδεκα (σσ. 263-565). Πρώτιστη άρετή τοῦ έργου ή χρησιμοποίηση άρχαίων ύλικού και ή έπιτότια συνεπής έρευνα τοῦ συγγραφέα τού. Ό κ. Έξάρχου έρέυνησε τά άρχαία τών εκκλησιών τής Φούρκας, τής Μονής τής Κοίμησης τής Θεοτόκου, και, άκόμη, τά μαθητολόγια τών σχολείων τής, τά άρχαία τών σωματείων και τών συλλόγων τής και άναδίφηση παλαιά έγγραφα (διαθήκες, τίτλους Ιδιοκτησίας, συμφωνητικά, φορολογικούς καταλόγους) δέν παρέλειψε, και αυτό φρονού ότι είναι πολύ βασικό σέ μιάν τέτοιου είδους μελέτη, νά άντλήσει πληροφορίες από τήν πλούσια προφορική παράδοση τής Φούρκας διά στόματος διαφόρων γερόντων Φουρκιωτών. Φυσικά χρησιμοποίησε και τήν σχετική εκδεδομένη βιβλιογραφία.

Άρχικά, και ως ένα είδος εισαγωγής, ό κ. Έξάρχου παραθέτει ένα πλήθος στοιχείων πού βοηθούν τόν άναγνώστη νά γνωρίσει τήν Φούρκα και τήν περιοχή τής μέσα στήν Ιστορική τής διάσταση: χωριό στά Β.Α. τοῦ νομού 'Ιωαννίνων πού συνορεύει μέ τήν Δ. Μακεδονία, χτισμένο στόν Σμόλικα και σέ ύψόμετρο 1.500 μέτρων, θεωρούμενο, μάλιστα, ως τό ψηλότερο κατοικημένο χωριό τής 'Ελλάδας και τών Βαλκανίων, ύπαγόμενο, εκκλησιαστικά, στήν παλαιάφατη μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κόνιτσας και μέ, μάλλον, μειούμενο όλοένα πληθυσμό: 1.800 κάτοικοι τόν 180 αλ., 93 τό 1971, 69 τό 1981.

Στό κεφάλαιο γιά τήν ίδρυση και όνομασία τοῦ χωριού ό κ. Έξάρχου μās πληροφορεί γιά τήν πολύ πιθανή ίδρυση του στα χρόνια τής Ρωμαιοκρατίας και στήν άνθηση πού γνώρισε επί Τουρκοκρατίας (περίοδο δηλ. πού βοήθοσε τήν ανάπτυξη τέτοιων όρεινών κεφαλοχωριών, άφού οι Ρωμοί κατέφευαν σέ όρεινούς όγκους γιά νά άποφύγουν τόν Τουρκο δυνάστη), άνθηση όφειλόμενη έν πολλοίς στόν κοινοτισμό και στήν έργατικότητα τών κατοίκων τής. Ό συγγρ. έξετάζει, άκόμη, τήν συμμετοχή τών Φουρκιωτών στόν άγώνα τής εθνικής άνεξαρτησίας, τά δεινά τής περιοχής από τήν ληστοκρατία και τούς συνεχείς, ως τήν άπελευθέρωση τής 'Ηπείρου άγώνες τών Φουρκιωτών, τονίζει μέ ιδιαίτερη έξαση τήν συμμετοχή πολλών κατοίκων του στόν Μακεδονικό Άγώνα, στόν Α' Μεγάλο Πόλεμο και στήν Μικρασιατική Έκστρατεία. Ό κ. Έξάρχου υπενθυμίζει ότι κατά τόν πόλεμο τοῦ '40, ή περιοχή ύπήρξε από τά θεαματικότερα και σκληρότερα θέατρα τοῦ πολέμου αυτού και όπου μάλιστα διακρίθηκαν πολλές γυναίκες τής Φούρκας στήν μεταφορά τών πολεμοφοδίων —είναι οι γνωστές γυναίκες τής Πίνδου. Ό κ. Έξάρχου, πού έβίωσε όλα αυτά τά γεγονότα τής τραγικής δεκαετίας τοῦ '40, παρέχει μία σειρά πληροφοριών άναφερομένων στήν Φούρκα και στήν σύνδεσή τής μέ τήν Έθνική Άντίσταση, τόν εμφύλιο σπαραγμό, θάμα τοῦ όποίου ύπήρξε και ή Φούρκα, γιά νά περάσει, κατόπιν, στήν άνοικοδόμηση

της τό 1950, αλλά και την μείωση του πληθυσμού ένακα της άρξάμενης αστυφιλίας. Άκολουθεί, στην συνέχεια, τό κεφάλαιο *Θρησκευτική ζωή*, όπου ο συγγρ. αναφέρεται στην Ιστορία της εκκλησίας του άγιου Νικολάου, προστάτη του χωριού, στά έξωκλήσια ("Άγιος Άθανάσιος), στά παλαιά εκκλησιαστικά βιβλία τους μέ την γραφική ύλη, αλλά και ενδιαφερόσους ενθυμήσεις της, στην Μονή της Κοίμησης της Θεοτόκου (12ος μ.Χ., ανακαίνιση 18ος αλ.), στον θρύλο του Κοομά του Αιτωλού. Τό επόμενο κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στους *λογίους, επιστήμονες, επιχειρηματίες* και γενικά στην εκπαιδευτική ζωή της Φούρκας, στά διδασκόμενα μαθήματα, στίς μεθόδους διδασκαλίας, στην γραφική ύλη, στους οικονομικούς πόρους, στίς βιβλιοθήκες, στά σχολικά κτίρια, στους ευεργέτες, στο διδακτικό προσωπικό. Ένδιαφέροντα είναι και τά στοιχεία για τούς λογίους από τό β' μισό του 19ου αλ. (διδάσκαλοι, καθηγητές, νομικοί, δημ. υπάλληλοι, γιατροί, δικηγόροι, αρχιτέκτονες, δημοσιογράφοι). Τό τέταρτο κεφάλαιο κάμει λόγο για τά *Κοινοκρηλή έργα, τούς ευεργέτες, τούς δωρητές*, μερικοί από αυτούς μάλιστα ήσαν ξενιτεμένοι, αλλά χρηματοδοτήσαν κατασκευή γεφυριών, καμπαναριών, δρόμων, μύλων, επιγραφών, κρηνών. Η *δημογραφική εικόνα* της Φούρκας δίδει την ευκαιρία στον συγγρ. νά δημύήσει για τούς μόνιμους κατοίκους, τούς μετοικήσαντες σέ διάφορους νομούς της χώρας, αλλά, παράλληλα, και νά ερευνήσει τίς αποδημίες των Φουρκιωτών προς την Ρουμανία, την Σερβία, την Άλεξάνδρεια της Αιγύπτου κατά τόν 18ο και 19ο αλ., και, άργότερα, προς άλλες χώρες της Ευρώπης και την Άμερική. Έδω ό κ. Ξεάρχου έχει την ευκαιρία νά παραθέσει όνόματα αποδημών, αλλά και φουρκιώτικα ήθμα και τραγούδια της ξενιτιάς. Στο έκτο κεφάλαιο εξετάζονται τά *σωματεία, οι σύλλογοι, οι ύλοτομικοί συνεταιρισμοί* μέ πρώτη την Φιλεκπαιδευτική Άδελφότητα «Η Φούρκα» (έτος ίδρυσης 1905), πού πολύ βοήθησαν την εθνική και οικονομική ανάπτυξη του χωριού. Για την οικονομική Ιστορία της Φούρκας σημαντικές είναι οι πληροφορίες πού παρέχονται στο έβδομο κεφάλαιο για τά σύνορα του χωριού και τούς δικαστικούς αγώνες του μέ τά γειτονικά χωριά.

Τό δεύτερο μέρος του βιβλίου είναι αφιερωμένο στην *Λαογραφία*. Στο πρώτο κεφάλαιο ο συγγρ. άσχολείται μέ τίς εκδηλώσεις της λαϊκής ζωής: από την έγκυμωση της γυναίκας ως τόν θάνατο του ανθρώπου. Περιγράφονται προλήψεις για την έγκυμο, τόν τοκετό, την λευχία, την άκληρία, τά ναουριόματα, την βάπτισα, τά όνόματα και τά ύποκοριστικά, την προξενία, τά άρραβωνιάσματα, τόν γάμο. Ό λαογράφος και ό κοινωνιολόγος έχει, πράγματι, πολλά νά άφεληθεί από τά πρωτότυπα ναουριόματα (έλληνικά και έλληνοβλάχικα) πού εκδίδει ό κ. Ξεάρχου (σσ. 265-281): φυσικά τό ίδιο ισχύει και για τόν γλωσσολόγο, γιατί τά όνόματα και τά ύποκοριστικά των κατοίκων της Φούρκας είναι πολύτιμα για την δουλειά του. Περιγράφονται, επίσης, έδω τά γαμήλια ήθμα και τά καθέκαστα του γάμου πού διαρκεί μία δλόκληρη εβδομάδα. Δέν λείπει και η περιγραφή των δραμένων στίς ιδιαίτερες περιπτώσεις της άπαγωγής, του άρραβώνα, του γάμου χήρων, οι σχετικές προλήψεις και οι παροιμίες για τόν γάμο. Την ίδια μεθοδολογία στην παράθεση του ύλικού του ακολουθεί ο συγγρ. και στά ήθμα της Φούρκας τά σχετιζόμενα μέ τόν θάνατο και την ταφή, τά μνημόσυνα και τά τρισάγια, τά σαρανταλείτουργα, τά εύχέλαια, τίς έλεημοσύνες για τόν νεκρό, την έκταφή του, την διάρκεια του πένθους κ.λπ. Στο δεύτερο κεφάλαιο ό κ. Ξεάρχου καταγράφει τά ήθη και τά ήθμα, την διάρκεια του πένθους κ.ά. Στο δεύτερο επίσης κεφάλαιο ό κ. Ξεάρχου καταγράφει τά ήθη και τά ήθμα όλων των μηνών του έτους και κατά περιπτώσεις. Πρόκειται για μιάν πολύτιμη καταγραφή ήθμων πού έσβησαν στην δίνη των νέων καιρών και τά όποια ο συγγρ. έχει

κατατάξει κατά μήνα, με τίς προλήψεις, τὰ τραγούδια τοῦ μηνός, τὰ λαογραφικά δρώμενα, τίς προλήψεις καὶ τίς δεισιδαιμονίες, τὰ προγνωστικά, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια, τίς παροιμίες, τοὺς ἄγιους καὶ τὴν συναφὴ λατρεία. Στὸ τρίτο κεφάλαιο ὁ κ. Ἐξάρχου ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Φούρκας ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ συμφωνητικά πού ὑπέγραψαν ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ ὁ πρωτομάστορας, γιὰ νὰ περάσει κατόπιν στὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ σύνεργα τῶν μαστόρων, τὴν τεχνικὴ τους, ἀλλὰ καὶ τίς προλήψεις καὶ τίς δεισιδαιμονίες τους συνδεδεμένες μὲ τὴν κατασκευὴ τῶν σπιτιῶν. Εἶναι γνωστοὶ οἱ ξενιτεμένοι Ἕπειρωτὲς μαστοροὶ, πού ἔκτισαν μὲ τὴν ἀπαράμιλλη τέχνη τους ἕνα μεγάλο μέρος πόλεων καὶ χωριῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Βόρειας, κυρίως, Ἑλλάδας καὶ ὁ κ. Ἐξάρχου μᾶς δίδει ἕναν κατάλογο ξενιτεμένων μαστόρων, ἐργατῶν καὶ μαστόρων ἀπὸ τὴν Φούρκα πού δούλεψαν στὴν Κπολη, στὴν Β. Ἠπειρο, στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὴν Καβάλα, στὴν Πρέβεζα, στὰ ὄχιρωματικά ἔργα τῶν συνόρων τοῦ 1938-40. Χαρακτηριστικά σημεῖα τοῦ κεφαλαίου εἶναι ἕνα συμφωνητικό πού παραθέτει ὁ συγγρ. ἀναφερόμενο σὲ κτίσιμο σπιτιοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ κατάλογος τῶν παλαιῶν σπιτιῶν καὶ οἰκογενειῶν τῆς Φούρκας μὲ διαίρεση κατὰ συνοικίες (μαχαλάδες) ἔτσι πού ὁ ἀναγνώστης νὰ μπορεῖ νὰ ἀνασπῶσει ψηφί-ψηφί ὅλο τὸ χωριό.

Τὸ ἐπόμενο κεφάλαιο αὐτοῦ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ βιβλίου εἶναι ἀφιερωμένο στὰ γεωργικὰ ἔθιμα: στίς καλλιέργειες, στὸ βοτάνισμα, στὸ θέρισμα, στὰ προγνωστικά τοῦ καιροῦ καὶ στὴν ἀλληλεγγύη τῶν Φουρκιωτῶν, στίς ἀγροτικές τους ἐργασίες, στοὺς τρόπους πρόκλησης βροχῆς (ἀρχαία περπερούνα), στίς λιτανεῖες, ἀλλὰ καὶ στίς διανομὲς τῶν κοινοτικῶν ἐκτάσεων (τὸ ἔτος 1928). Μὲ τὸ κεφάλαιο αὐτὸ συνδέεται καὶ τὸ ἐπόμενο γιὰ τὰ κτηνοτροφικὰ ἔθιμα τῶν Δωδωναίων Βλάχων καὶ τῶν βορειοηπειρωτῶν Ἀρβανιτοβλάχων σκηνιτῶν κτηνοτρόφων, τὸν χρόνον τῶν μετακινήσεών τους, τὸν μισθὸ τῶν τοσμπαναραίων, τὴν κατασκευὴ τῶν νοκανιῶν, τὴν ἐπιλόισή τους, τὸν γραφικὸ τρόπο πού ἔστηναν τὸ σχολεῖο τους, τὰ μαθηματά τους· στὸ ἴδιο κεφάλαιο ὁ κ. Ἐξάρχου ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς παλαιούς τσελιγκάδες, τὰ καλύβια τους, τίς φορεσιές τους, τὰ ἔθιμά τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ζῶα τους, τὰ προϊόντα τους, τίς προλήψεις τους γιὰ τὰ ζῶα. Ἡ οἰκοτεχνία-βιοτεχνία (λαϊκὴ τέχνη δηλ.) εἶναι τὸ θέμα τοῦ ἔκτου κεφαλαίου τοῦ βιβλίου· ἐδῶ ὁ κ. Ἐξάρχου ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἀφοροῦντα τὴν διαδικασία ἐπεξεργασίας μαλλιῶν καὶ βαφῶν· στὴν συνέχεια κάμει λόγο γιὰ τοὺς περιώνυμους Φουρκιωτὲς ραφτάδες (τερζήδες) πού μᾶν ἐποχὴ ἔφταναν τους 150 στὴν Φούρκα, γιὰ τοὺς κεντητάδες πού καὶ αὐτοί, *ὅπως καὶ οἱ Φουρκιωτὲς χιτατάδες*, γίνριζαν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα — παραθέτει, μάλιστα, ὁ συγγρ. μῖα σειρά ἀπὸ μουτικά τῆς τέχνης τους, μέχρι καὶ ὀρισμένες ἐκφράσεις τῆς εἰδικῆς γλώσσας τους. Στὸ ἴδιο κεφάλαιο ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τίς φορεσιές τῆς Φούρκας, γυναικεῖες καὶ ἀνδρικές, τὰ στολίδια τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, ἀλλὰ καὶ τὰ χρυσαφικά καὶ τὰ ἀσημικά ἔργα τῶν Φουρκιωτῶν τεχνιτῶν.

Ἡ *Μαγικὴ*, ἡ *Μαντικὴ*, ἡ *Ἀστρολογία*, ἡ *Μετεωρολογία* ἀναφέρονται στὸ ἔβδομο κεφάλαιο· ἐδῶ ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τὴν βασκανία καὶ τὸ ξεμάτιασμα, τὰ ποικίλα γιατροσόφια γιὰ σωματικά καὶ ψυχικά πάθη, τὴν μαντικὴ ἔρμηνεία πού προέρχεται ἀπὸ διάφορα φυσικά φαινόμενα, τὴν ἀριθμομαντεία, τὴν ὄνειρομαντεία, τὴν ἀστρολογία καὶ τὴν μετεωρολογία. Ἡ λαϊκὴ λατρικὴ μὲ τὰ γιατροσόφια τῆς ἤκμασε στοὺς περασμένους αἰῶνες στὴν ἑλληνικὴ ὑπαιθρο καὶ φυσικὸ ἦταν ἡ Φούρκα νὰ μὴν ἀποτέλεσι ἐξάιρεση — ὅλα τοῦτα τὰ φάρμακα, τὰ γιαιτρικά, τὰ θεραπευτικά, τὰ βότανα τὰ γνωρίζουν οἱ παρακτικοὶ γιατροὶ τῆς Φούρκας καὶ μὲ αὐτὰ γιάτρειαν τίς διάφορες ἀσθένειες πού παραθέτει ὁ κ. Ἐξάρχου στὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του. Στὸ ἕνα-το κεφάλαιο, μικρὸ συγκριτικὰ μὲ τὰ ἄλλα, ὁ συγγρ. παραθέτει δύο παραμῦθια τῆς

Φούρκας Ξται πού του τά διηγήθηκαν δύο γέροντες του χωριού. Τά δέκατο, ένδέκατο και δωδέκατο κεφάλαια είναι άφιερωμένα στα τοπικά παιγνίδια, στίς λαϊκές παροιμίες και στα αίνιγματα αντίστοιχα· πρόκειται για μικρά, και δτήν περίπτωση αυτήν, κεφάλαια, αλλά μέ πρωτότυπο και ένδιαφέρον ύλικό. Τό βιβλίο κλείνει μέ βιογραφικό σημείωμα του συγγγ. και μέ παράθεση τής βιβλιογραφίας.

Γενικά Έχουμε, μέ αυτό τό βιβλίο του κ. Χ. Έξάρχου, μία λαμπρή και ύποδειγματική ιστορία ενός ελληνικού χωριού: μία κατάθεση ύλικού συνδεδεμένη και μέ άλλες εκφάνσεις τοπικές και πολιτισμικές. Πρόκειται για μία ένεργασία πολύ χρήσιμη στον ιστορικό, στον λαογράφο, στον κοινωνιολόγο, στον ιστορικό του δικαίου, στον κάθε φιλόστορα, μία μονογραφία πού γράφτηκε μέ άγάπη και έξαιρετική επιμέλεια, γι' αυτό και δίκαια τιμήθηκε και βραβεύθηκε από τήν Άκαδημία των Άθηνών.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Τό μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου («Σκήτη Βεροίας»), Πρακτικά Διημερίδας, Έκδοσις τής Έρεās Μητροπόλεως Βεροίας και Ναούσης, Άρ. Σειράς 25, Βέροια 1994, σελ. 262.

Στίς 27 και 28 Μαρτίου 1993 ή Έρεά Μητρόπολις Βεροίας και Ναούσης και ή Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας όργάνωσαν έπιστημονική διημερίδα άφιερωμένη στο όνομαστό μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου Βεροίας. Πολύ ένωρίς, συγκριτικά μέ άλλα συνέδρια, χάρη στην φιλότιμη προσπάθεια των όργανωτών του, αλλά και χάρη στην χορηγία τής Μητροπόλεως κυκλοφορήθηκαν και τά πρακτικά. Ό μακαριστός γέρον Βεροίας Παύλος, πού βοήθησε όσο κανείς άλλος, δέν ζούσε πιά μέ τό τέλος τής εκδόσεως, γι' αυτό και οι άρμόδιοι του συνεδρίου άφιέρωσαν στην μνήμη του τήν παρούσα έκδοση. Η ζωή του μακαριστού Παύλου ήταν μάλλον βραχεία, αλλά τό Έργο του πλούσιο· πέθανε σέ ήλικία μόλις 64 ετών (1929-1993). Προλογικώς εξηγείται γιατί άφιερώνεται ή έκδοση στην μνήμη του, άκολουθεϊ τό πρόγραμμα τής διημερίδας, ή προσφώνηση του κυρού Παύλου κατά τήν έναρκτηρία συνεδρία, ό χαιρετισμός του Προέδρου τής Έφορείας τής Δημόσιας Κεντρικής Βιβλιοθήκης τής Βεροίας κ. Γ. Χ. Χιονίδη και άκολουθούν οι δημοσιεύσεις των εισηγήσεων.

Ό καθηγητής του Α.Π.Θ. πρωτοπρεσβύτερος κ. Θ. Ζήσης μίλησε για τόν άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμά πού τόν συσχετίζει μέ τόν άπόστολο Παύλο, παρακολουθεϊ τήν παρουσία του στην Βέροια, τήν διδασκαλία του και τίς προεκτάσεις τής στην σημερινή πραγματικότητα στην σχέση Εύρωπαϊκός Διαφωτισμός και Όρθόδοξος Φωτισμός. Άκολουθεϊ ή εισήγηση του π. Πορφυρίου, Σιμωνοπεριτίου, ό όποιος άσχολήθηκε μέ τους μεγάλους γέροντες τής Σκήτης από τόν 14ο-17ο αι.: τόν Γρηγόριο Παλαμά, τόν Άθανάσιο, τόν άγιο Διονύσιο τόν έν Όλύμπω, τόν άγιο Θεωνά Θεσσαλονίκης, τόν Καλλίνικο Ιερομόναχο και διδάσκαλο. Ό καθηγητής του Α.Π.Θ. Κ. Β. Φανουργάκης άνεζήτησε τόν χρόνο άσκήσεως του άγίου Γρηγορίου Παλαμά στην σκήτη του Τιμίου Προδρόμου Βεροίας μέσ' από τίς πηγές: κατ' αυτόν ό Γρηγόριος ό Παλαμάς έμεινε στην σκήτη πέντε χρόνια από τό 1326 ως τό 1331, όποτε άνεχώρησε για τόν Άθωνα.

Ό καθηγητής του Α.Π.Θ. κ. Γ. Α. Στογιόγλου μίλησε για τό ένδιαφέρον του επισκόπου Καμπανίας Θεοφίλου για τήν μονή του Τιμίου Προδρόμου (Σκήτη) Βε-